

Anledning af et Forslag, hvorved han ogsaa vilde have, at noget af Motiverne skulde optages i Loven, her i Salen httrede: „Motiverne forsvinde, men Loven bestaaer“, og jeg beklager meget, at han ikke har havt den samme Tanke ved denne Sag; thi det vilde da være meget tydeligere, hvad Meningen var med Loven, og det forekommer mig temmelig begrundet, at Finansministeren har sat det som Betingelse for denne Forandring, at Forelæsningerne ikke bleve for meget trukne i Langdrag ved Landbohøjskolen, men skulde være tilendebærte inden en vis Tid. Tillige maa jeg henholde mig til, hvad jeg tillod mig at bemærke under Sagens første Behandling, at disse praktiske Nar, som den Forststuderende før og under Forberedelsen til Examen skal tilbringe hos en praktisk Forstmand, burde omtales i Lovforslaget, saa at især det første praktiske Nar kunde blive udsat idetmindste saalænge, indtil den studerende Forstmand havde taget Examen i Grundvidenskaberne. Det forekommer mig heller ikke, at det kan være nødvendigt, at den Forststuderende begynder sine Studier med et saadant praktisk Kursus — jeg skal ikke omtale, hvorvidt det er rigtigt, at der bagefter meddeles praktisk Underviisning, men det har altid forekommet mig, at dette praktiske Nar er som et Slags Løffemad, en uhyre Fristelse for alle dem, der finde det for trykkende at studere til Embedsexamen eller at fulbende den militære Skole. De gaae da til Forstvæsenet, og Begyndelsen skeer med, at de tilbringe et Nar hos en praktisk Forstmand, hvor de more sig og gaae meget paa Sagt, hvad der jo næsten altid falder i unge Menneskers Smag. Saa er Begyndelsen sleet, men saa kommer den sure Svie, naar de skulde have Examen i Grundvidenskaberne, og i flere af disse forlanges der Mere end ved Artium; denne theoretiske Examen er Maalestokken for den Studerendes Fliid og Ohytighed til at kæmpe sig frem til den endelige Examen; det Praktiske gavner nok, men faaer den Studerende ikke den theoretiske Examen, er det første praktiske Nar spildt.

Jeg vilde anfæe det særdeles gavnlige, om disse to Punkter bleve optagne i Loven, nemlig for det Første den af Finansministeren satte Betingelse angaaende Underviisningens Varig-

hed, og dernæst en Bestemmelse om, at det praktiske Nar ikke behøvedes; idetmindste ikke før Examen i Grundvidenskaberne var tilendebragt.

Det har været mig meget tilfredsstillende at høre maaskee en af de meest kompetente Autoriteter i den Slags Sager uden Anledning fra min Side udtale, da han havde seet, hvad jeg havde sagt under Sagens første Behandling, at han var fuldkommen af samme Mening som jeg, og at det ogsaa havde været foreslaaet, dengang denne Examinationskommission var samlet for at ordne Forholdene, at det praktiske Nar skulde udsættes saaledes, som jeg har tilladt mig at omtale; men det strandede paa Hertugdømmernes vedholdende Modstand. Af Kiels Universitet blev det besluttet, at det praktiske Nar skulde sættes først, og man maatte da hvi sig derfor. Det har imidlertid, da jeg ikke tør gjøre Forbring paa at være Forstmand eller tør htre nogen bestemt Mening om Forholdet, været mig kjær, at denne praktiske Anstuelse, som er udtalt af mig, har fundet Medhold. Som Sagen nu staaer, under den Uenighed, der er i Udvalget, har jeg naturligtvis ikke kunnet finde Anledning til at stille Endringsforslag idag, men hvis det, der er foreslaaet af det ærede Mindretal, som jeg haaber, skulde gaae igjennem, skal jeg til tredje Behandling tillade mig at konferere med Flere og, hvis min Mening skulde finde Anklang, om mulig stille Endringsforslag i saa Henseende.

Med Hensyn til de Tvivl, der ere udtalte om Lovens fremtidige Skjæbne, maa jeg sige, at jeg slet ikke har nogen Skrupel i den Anledning. Jeg har den Overbeviisning, at den ærede Minister, der har forelagt Loven, og hans ærede Kollega have vel overveiet, hvad der kan og skal gjøres i den Sag, førend den blev forelagt; saa at jeg er ganske beroliget i saa Henseende. Da jeg haaber, at den vil faae en heldig Skjæbne, og at Regjeringen vil stræbe at fremme den paa bedste Maade, forekommer det mig, at vi her bør gjøre Loven saa god som muligt, inden den gaaer videre, og lade Skjæbnen raade for Resten.

Indenrigsministeren: Jeg skal med Hensyn til det sidste Foredrag kun anføre, at